

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské, ve věci žalobce **Ing. A. M., P. O. B., K.**, zastoupeného JUDr. Marošem Prosmánem, advokátem se sídlem Hlavná 31, Trnava, Slovenská republika, proti žalovanému **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vymáhání finančních pohledávek na základě rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/20or/KE-M/NC,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve vymáhání finančních pohledávek na základě rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/20or/KE-M/NC.

Žalobce předně namítl, že lhůta pro vymáhání nedoplatku v České republice uplynula dne 21. 12. 2011. Uvedl, že jelikož den splatnosti nastal 21. 12. 2005, tak šestiletá zákonná lhůta podle ustanovení § 160 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“) uplynula dne 21. 12. 2011, přičemž k žádným úkonům, které by mohly stavět shora uvedenou lhůtu, nedošlo. Rovněž poukázal na to, že došlo i k uplynutí lhůty pro vymáhání pohledávky podle slovenského práva, a to dne 31. 12. 2011.

Žalobce dále argumentoval tím, že došlo rovněž k daňové prekluzi jeho prvotní daňové povinnosti. Uvedl, že rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/20or/KE-M/NC, nelze pokládat za platný exekuční titul, jelikož v podstatné části v sobě zahrnuje pohledávky k již prekludované dani.

Žalobce konečně namítl nicotnost exekučního titulu, jelikož je v něm uvedena neexistující adresa žalobce, který ukončil své podnikání na Slovensku již v roce 1998. Rovněž uvedl, že ve spise není doklad o tom, že by exekuční titul byl žalobci řádně doručen.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě označil námitky žalobce za nedůvodné a uvedl, že vymáhání zahraniční pohledávky probíhá zcela v souladu se současnou právní úpravou.

Dne 30. 5. 2013 rozhodl soud usnesením č. j. 47 Af 3/2013-78 o odmítnutí žaloby pro její opožděnost. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, ke které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozhodnutím ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013-63, usnesení zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 15. 1. 2001 vydal Colný úřad v Košicích rozhodnutí, sp. zn. 66/20or/KE-M/NC, kterým předepsal žalobci k úhradě celní dluh ve výši 2.633.753,- Sk. Dne 21. 12. 2005 požádala slovenská strana Generální ředitelství cel o vymáhání pohledávky žalobce. Dne 13. 11. 2009 vydal Celní úřad Praha D1 upomínku o nezaplacení nedoplatku, ve které upozornil žalobce na jeho dluh a vyzval jej k uhrazení dlužné částky. Dne 16. 5. 2012 sdělilo Kompetenčné centrum finančných operácií Generálnímu ředitelství cel, že původním datem promlčení vyměřeného celního dluhu byl den 31. 12. 2011, nicméně jelikož v mezidobí byla žalobci doručena upomínka o nezaplacení nedoplatku (konkrétně dne 20. 11. 2009), došlo v souladu se slovenskými předpisy k přetržení této lhůty a k počátku běhu nové desetileté lhůty, která vyprší dne 31. 12. 2019.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhá, aby soud zakázal žalovanému podnikat kroky směřující k vymození shora uvedené pohledávky, postupoval soud v souladu s § 87 odst. 1 části věty před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Při jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Doplnil, že žalovaný v mezidobí vydal exekuční příkaz, jímž nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy a jiných příjmů žalobce. Proto žádá o vydání předběžného opatření na základě písemného návrhu, jenž založil do spisu. Rovněž uvedl, že dosud nedošlo k ukončení řízení, které probíhá u Krajského soudu v Košicích, v němž je přezkoumávána zákonnost rozhodnutí vydaného Colným úřadem v Košicích dne 15. 1. 2001. Pověřený pracovník žalovaného konstatoval, že slovenské orgány trvají na vymáhání pohledávky a postup žalovaného je proto v souladu s právními předpisy.

Soud před vlastním posouzením žaloby konstatuje, že nerozhodoval o návrhu na vydání předběžného opatření, neboť jeho účinky by trvaly pouze do data vydání rozsudku, k němuž došlo při nařízeném jednání, při kterém žalobce návrh předložil. Z přednesu žalobce a pověřeného pracovníka žalovaného má pak soud za prokázané, že vymahatelnost rozhodnutí Colného úřadu v Košicích prolomena nebyla. Řízení o jeho zrušení u slovenských orgánů dosud běží a žalobce ani nedoložil, že by nějaký soud či správní orgán přijal rozhodnutí, jímž by byla pozastavena jeho vykonatelnost. Žádné kroky k ukončení vymáhacího řízení ze slovenské strany učiněny nebyly. Soud proto vychází ze sdělení Kompetenčného centra finančných operácií ze dne 16. 5. 2012.

Žalobu samu posoudil soud jako nedůvodnou, a to na základě následujících úvah.

Žalobce předně namítal, že došlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání daňového nedoplatku. Tato námitka není důvodná. Soud se nejprve zaměřil na otázku promlčení možnosti vymáhat pohledávku v České republice.

Podle ustanovení § 160 odst. 1 DŘ *nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.* Shodné ustanovení obsahovalo rovněž ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a nedoplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“).

Podle ustanovení § 70 odst. 2 ZSDP *je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.*

Otázkou, jaké úkony lze označit za „úkony směřující k vybrání daně“ ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 ZSDP se zabýval NSS v rozhodnutí sp. zn. 1 Afs 142/2005, ve kterém uvedl, že *„výzva k zaplacení daňového nedoplatku a rozhodnutí o zřízení zástavního práva jsou úkony směřujícími k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku, a přerušují tak běh šestileté promlčecí lhůty k vybrání a vymáhání daňového nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků“.*

Ze správního spisu bylo zjištěno, dne 13. 11. 2009 vydal Celní úřad Praha D1 upomínku o nezaplacení nedoplatku, ve které upozornil žalobce na jeho dluh a vyzval jej k uhrazení dlužné částky. Upomínka obsahovala rovněž výslovný odkaz na ustanovení § 70 odst. 2 ZSDP a byla žalobci řádně doručena dne 20. 11. 2009. Soud je tak toho názoru, že tato upomínka, která zároveň obsahovala výzvu k uhrazení dluhu, byla úkonem směřujícím k vymáhání daně ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 ZSDP a jejím doručením tak došlo k přerušení původní promlčecí lhůty (která měla skončit, jak žalobce sám uvádí dne 21. 12. 2011), přičemž nová šestiletá lhůta začala běžet dne 1. 1. 2010 a k jejímu uplynutí ke dni rozhodnutí soudu nedošlo.

Soud se rovněž zabýval, v souladu se závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 1. 2010, Kyrian (C-233/08), otázkou, zda nedošlo k promlčení celního dluhu podle právních předpisů dožadujícího státu, tedy Slovenské republiky a dospěl k závěru, že nikoliv. Podle ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů, se běh a délka lhůty pro vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky řídí právem státu, jehož kontaktní orgán o vymáhání nebo zajištění finanční pohledávky dožádal. Obsahově shodné ustanovení obsahoval i předchozí zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek. Nejvyšší soud ČR k této otázce v rozhodnutí sp. zn. 26 Cdo 1125/2015 uvedl, že *„Právní teorie i soudní praxe jsou zajedno v tom, že předmětem dokazování nemohou být právní předpisy, pro něž platí zásada „iura novit curia“. Byť zákon tuto zásadu výslovně uvažuje jen ve vztahu k předpisům, jež jsou uveřejněny ve Sbírce zákonů České republiky, lze ji obecně vztáhnout i na předpisy cizozemské, neboť se v důkazním řízení dokazují jen skutečnosti účastníky tvrzené či v řízení jinak vyšlé najevo. Z toho plyne, že soud, který má zásadně zjišťovat obsah cizího práva jakýmkoli dostupným a spolehlivým způsobem, může získat znalost cizího práva vlastním studiem (z pramenů jemu dostupných, jsou-li*

dostatečně spolehlivé), vyjádřením Ministerstva spravedlnosti, popř. ze znaleckého posudku z oboru právních vztahů k cizině, přičemž v posléze uvedených případech nejde o důkaz listinou ve smyslu § 129 o. s. ř. apod. Soud rovněž může požádat o součinnost účastníka, který se dovolává cizího práva, aby předložil text cizí normy (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. 21 Cdo 1012/2013). V daném případě se však nejedná o shora popsané zjišťování cizího práva, nýbrž o ověření otázky promlčení podle zákona č. 191/2004 Sb., který pro tyto účely stanovuje vlastní speciální způsob zajišťování mezinárodní výměny informací. Odvolací soud proto postupoval správně, vycházel-li se sdělení příslušného orgánu dožadujícího státu, že podmínky pro výkon rozhodnutí (exekuci) byly splněny“. Ve správním spise je založeno vyjádření Kompetenčního centra finančních operací, že původním datem promlčení vyměřeného celního dluhu byl den 31. 12. 2011, nicméně jelikož v mezidobí byla žalobci doručena upomínka o nezaplacení nedoplatku (konkrétně dne 20. 11. 2009), došlo v souladu se slovenskými předpisy k přetržení této lhůty a k počátku běhu nové desetileté lhůty, která vyprší dne 31. 12. 2019. Soud tak konstatuje, že podle slovenských právních předpisů je žalobcův celní dluh stále vymahatelným. K tomu soud dodává, že výše uvedené vyjádření je v souladu s příslušnými ustanoveními slovenského práva (§ 230 zákona č. 180/1996 Z.z. a obsahově shodný § 60 zákona č. 199/2004 Z.z.), jelikož upomínka, která byla žalobci doručena dne 20. 11. 2009, způsobila přetržení lhůty jako podle slovenského práva, tak podle práva českého (k tomu viz výše). Lze tak shrnout, že námitky žalobce směřující proti vymahatelnosti rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/200r/KE-M/NC, nejsou důvodné.

V druhé žalobní námitce žalobce zpochybnil platnost exekučního titulu - rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/200r/KE-M/NC, jelikož mělo dojít k tomu, že v době jeho vydání byla část původní daňové povinnosti žalobce již promlčena. Ani tato námitka není důvodná. Podle rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 5 Afs 48/2007: „Zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, a zejména jeho § 6 odst. 1, je třeba vykládat ve světle závěrů vyslovených Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 14. 1. 2010, Kyrian (C-233/08). Z uvedeného rozsudku Soudního dvora plyne, že v případě, že je dožádaným orgánem ve smyslu zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, český správní orgán, nemají české soudy v zásadě pravomoc k ověření věcné správnosti exekučního titulu. Naproti tomu v případě, že je k českému soudu podána žaloba směřující proti zákonnosti takových opatření k vymáhání pohledávky, jako je doručení exekučního titulu, je uvedený soud oprávněn ověřit, zda tato opatření byla provedena v souladu s českými právními předpisy“. Námitky žalobce spočívající v pochybení Colného úřadu v Košicích (nezohlednění tvrzeného promlčení daňové povinnosti) jsou však námitkami, které soudu ve světle shora uvedené judikatury posuzovat nepřísluší, jelikož jde o námitky, které zpochybňují věcnou správnost rozhodnutí Colného úřadu v Košicích a které je třeba uplatnit u příslušných správních či soudních orgánů Slovenské republiky.

Třetí žalobní námitka zpochybňuje formální stránky exekučního titulu. Ani tato námitka není důvodná. Soud úvodem konstatuje, že z výše uvedené judikatury ESD a NSS plyne, že námitky zpochybňující např. doručení exekučního titulu (či jeho případnou nicotnost) jsou orgány dožadovaného státu oprávněny a povinny prověřit. Pokud jde o otázku chybějícího dokladu o doručení, pak soud souhlasí se žalobcem, že správní spis doklad o doručení exekučního titulu neobsahuje a obsahuje pouze sdělení slovenské strany o jeho doručení a nabytí právní moci. Výše uvedené však pokládá soud za dostatečné, jelikož žalobce samo doručení nikdy před podáním této žaloby nezpochybnil a v projednávané věci tak nevznikla o skutečnosti doručení pochybnost, kterou by správní orgány byly nuceny řešit. Z úkonů

žalobce ve správním řízení je zřejmé, že s obsahem exekučního titulu byl dobře obeznámen. Důvodným soud neshledal ani tvrzení žalobce, že exekuční titul je nicotný. Žalobce na podporu svého tvrzení argumentoval zjevně nesprávnou, resp. neexistující adresou uvedenou v exekučním titulu. Tento argument však soud akceptovat nemůže, jelikož adresa je sice nezbytnou náležitostí rozhodnutí, nicméně její nesprávné či neaktuální uvedení (včetně např. nesprávného označení povinného) v žádném případě nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. V projednávané věci je nesporné, komu byl exekuční titul adresován a jde tak o rozhodnutí zcela srozumitelné, přičemž žalobcem vytýkané vady je třeba posoudit toliko jako zřejmé nesprávnosti při vyhotovení, které lze napravit opravným rozhodnutím, přičemž tyto vady nejsou způsobilé zapříčinit ani nezákonnost exekučního titulu, natož pak jeho nicotnost. Soud tak shrnuje, že exekuční titul – rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/20or/KE-M/NC, netrpí takovými vadami, pro které by bylo třeba nahlížet na něj jako na nicotný právní akt.

Z výše uvedených důvodů proto soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. prosince 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová